

Liliacul

Danab

De-atâta timp tăcerea mea te cheamă,
Și-aștept să primesc de la tine vești,
Chiar dacă nu suntem de-aceeași mamă,
Mi-ar fi plăcut să știu că frate-mi ești.

Tăcerile s-au așezat în vreme
și sunt așa de multe..nu-i nimic
Când liliacul iar o să mă cheme
N-am să ascult ! Chemarea-ntr-un ibric,

am s-o așez cu mâna tremurândă,
Și am să-i beau licoarea..ce să fac?
Dar am s-o beau cu inima flămândă
ascunsă în tăceri de liliac...

Eu te-am privit mereu ca pe un frate,
Mă bucuram văzându-ți înflorirea
în versuri,de iubire inspirate,
Spre ele,luna își pleca privirea,

Se bucura și ea,asa ca mine,
De zâmbetele ce le adunai,
De versurile calde si senine
Crezându-te un liliac din rai.

Mi-ar fi plăcut să îmi mai lași cuvinte,
Așa cum pân-acum mi le-ai lăsat...
Nimic nu mai aștept ca și-nainte...
Atâta doar..pe tine,liliac,

Am să te las..așa cum tu,odată
La rândul tău lăsat-ai pe-un "om blând"
N-am să mai bat nicicând la a ta poartă
Și am să aștern tăcerea-n al meu gând.

Nu știu nici dacă ea imi face bine...
Poate la alții..face bine,chiar..
Vioara mea cânta-va pentru sine,
Pentru tăceri ce mi le-ai dat în dar...

Nu voi lăsa ca luna să mă-ndemne
să scriu despre "un mâine" și-așteptări...
Nu voi mai pune sufletu-n poeme,

Îl voi închide-n tainice tăceri.

Te las să înflorești în văi de soare,
Și să aduni în jur, zâmbete, mii...
Doar o vioară, ne-nțetă în zare
cu sufletul tăcut, te va privi...

Din asta, eu acum nu fac o dramă...
Tu, bucură-te! Nu mai aștept vești !
Deși nu suntem din aceeași mamă:
Mi-ar fi plăcut să știu că frate-mi ești !